

ДВЕ МРАВКИ

Следъ жътва мравката веднажъ
Събираше зрънца въ полето,
Но ненадейно отъ небето
Запръска есенниятъ дъждъ.

Подъ стара гжба срѣдъ гората
Тя влѣзе като подъ чадъръ,
Загледа тжжно небесата
И рече: „Господи добъръ,

Надъ менъ смили се въ тоя часъ,
Спри тоя дъждъ, че неприбрана
Храната ми навънъ остана,
Зимасъ какво ще правя азъ?“

Дочу я Господъ, спрѣ дъжда,
Три дѣня цѣли пече слънце,
Та въ кжщи мравката прибра
Зърната до последно зрънце.

Тогазъ съседката дойде,
Бѣ болна, та да я помоли
Отъ сбраното да ѝ даде.
А мравката ѝ отговори:

„Храна ли нѣмашъ? Много жалко,
Но трѣбва ти да разберешъ,
Че и на мене тя е малко.
Щомъ нѣмашъ, нѣма да ядешъ!“

Но Господъ слушаше отгоре.
Дъждътъ пакъ силно завалѣ,
И кжщичката и събори
И житото ѝ разпилѣ.

Лжчезаръ Станчевъ